

DENIS RUDIĆ SMATRA DA JE PREDSDJEDNIK UDRUGE SLIJEPIH NEDOVOLJNO UPUĆEN U NJIHOVU PROBLEMATIKU:

Slijepi nitko ne potiče na samostalnost!

ZADAR - Članak objavljen u našem listu vezan uz problematiku nabave i uzdržavanja pasa vodiča slijepih osoba u našem gradu, u kojemu neke podatke iznosi predsjednik Udruge slijepih Zadar, Marinko Vidaić, dobio je kritike i to na račun navedenih činjenica u tekstu, na koje je reagirao jedan od samo dvoje ljudi u Zadru koji se koriste sposobnostima pasa vodiča - Denis Rudić, član Udruge slijepih.

Sponzorski popust

U navedenom tekstu Vidaić je istaknuo kako slijepi osobe trenutačno ne žele ni čuti za nabavu pasa vodiča, iako se dobivaju besplatno, te dodao kako su najveći razlozi tomu veliki troškovi uzdržavanja te velika odgovornost spram tih životinja. Tvrdi kako su za jednog takvog psa mjesečni izdaci oko 600 kuna i to samo za njegovu prehranu. Prema Vidaićevim riječima članovi udruge to moraju financirati sami. S obzirom da se radi o ljudima čija je materijalna situacija i više nego katastrofalna, uz minimalne mirovine te dodatak na sljepoću koji je sramotan, a iznosi od 280 do 400 kuna, smatra da oni ne žele te novce potrošiti na psa već na svoje osnovne prehrambene potrebe. Stoga je istaknuo kako su zbog navedenih razloga ljudi ogorčeni, bezvoljni i depresivni.

- Predsjednik Udruge slijepih Zadar, Vidaić u Zadarskom listu, koji je izašao 21. veljače ove godine, izrekao je nekoliko tvrdnji s kojima se

Većina stvari izrečena o psima vodičima i nepotrebnosti jednog centra za pse vodiče u ovoj zemlji, izrečena od gospodina Marinka, govori o njegovoj neinformiranosti, a usudit ću se reći i o stajalištu spram mogućnosti samostalnog življenja slijepih, kaže Rudić

apsolutno ne slažem. Naime, neke od njih ne odgovaraju istini. Ne tvrdim da gospodin Marinko laže, već samo to da je neupućen te da je vjerojatno konzultirao jednako tako neupućene osobe u svezi s problematikom korisnika pasa vodiča. Naime, tvrdnja da troškovi koje slijepa osoba mjesečno izdvaja za psa vodiča iznose 600 kn, nije točna. Konkretno hrana za Laviniju, mog psa vodiča, mjesečno iznosi 300 kuna. Jednako tako za psa periodično morate potrošiti 100 kn koliko stoji ampula sredstva za zaštitu protiv nametnika, stoga u prosjeku trebate izdvojiti još otprilike 50 kuna mjesečno, ako razgovaramo u godišnjim terminima. Poslastice koje koristim kao pozitivni potkrepljivač koštaju oko 50 kuna, što bi u konačnici iznosilo 400 kuna. Ono što još nije navedeno jest to da velik broj korisnika pasa vodiča ima sponzore koji im izlaze u susret. U mojem, odnosno Lavinijinom slučaju je to njezin veterinar gospodin Neven Žilić, koji uvijek na neku od kupljenih potrepština za nju uračuna sponzorski popust, i nikad kad su u pitanju neki veterinarski zahvati ne uračuna svoj rad, već samo lijekove ili cjepivo. Recimo onda da mjesečni izdaci za mog psa iznose 300 kuna, što je upola manje od izrečenih 600 od strane gospodina Vidaića, ističe je Rudić.

S obzirom na svoje financijske mogućnosti, prema riječima Marinka Vidaića, slijepi osobe, koje često nemaju ni za kruh, ne žele ni čuti za pse vodiče i gotovo uvijek se odlučuju na štap kao pomoćno sredstvo za kretanje koji dobiju besplatno uz mogućnost dobivanja novog svake godine. Naravno, uz štap, oslanjaju se na veliku pomoć svoje obitelji, mada se tako puno manje kreću, no što bi to činili da imaju pse vodiče. Pomalo je neobično da u zemlji koja ima svoj Centar za školovanje pasa vodiča i koja nakon skupe i dugotrajne obuke pruža mogućnost slijepim osobama da gotovo besplatno poboljšaju svoj život te si omoguće širi opseg samostalnijeg kretanja, nije nimalo interesantna osobama s posebnim potrebama.

Kako voditi slijepi?

- Tuđa njega i pomoć, kako je navedeno u napisanom članku od strane gospodina Vidaića, iznose od 280 do 400 kuna, što je točno, no to se ne bi trebalo dovoditi u vezu i uspoređivati s Centrom za školovanje pasa vodiča u Zagrebu. Navod da se zbog male "tuđinke" slijepi osobe ne odlučuju za pse, po mom mišljenju ne stoji. Za naš grad i županiju mogu reći da samo dvije osobe imaju psa vodiča, gospođica Dolores Šamec i ja.

Prema Rudićevim riječima slijepi osobe u Zadru nitko ne potiče na samostalnost. Smatra da svi odgovori leže u Udruzi slijepih.

- Moja pretpostavka je ta, da nitko te ljude ne potiče na samostalnost. Na kraju krajeva tko od ljudi koji predstavljaju slijepi ovoga grada to može reći svojim primjerom? Ja mogu shvatiti da je lakše nekoga uhvatiti za lakat i prepustiti se da bude vođen.

Osim navedenog u spornom članku spominje se i činjenica kako se slijepi više ne drže kao nekada. Vidaić je istaknuo kako su ljudi zbog svojih financijskih prilika i uvjeta života ogorčeni, bezvoljni i depresivni.

- Pa kako se mogu družiti? Ako trebaju doći negdje, naravno da moraju nekoga tražiti za tako nešto, i što ako ljudi jednostavno ne mogu ili im je taj dan sve kako ne treba biti? Javit će se nezadovoljstvo, uzrokovano nemogućnošću postizanja cilja, odlaska negdje. Zbog sve užurbanijeg tempa nema više ljudi, nekog tko će te voditi kamo trebaš... Kako gospodin Marinko kaže nezadovoljstvo, bezvoljnost i depresija. Je li moguće da su korijeni negdje drugdje? Ne toliko u okolini ili niskim iznosima doplatka za tuđu njegu i pomoć nego među slijepim osobama također, naglasio je Rudić.

Denis Rudić: Hrana za Laviniju, mog psa vodiča, mjesečno iznosi 300, a ne 600 kuna

- Većina stvari izrečena o psima vodičima i nepotrebnosti jednog centra za pse vodiče u ovoj zemlji, izrečena od gospodina Marinka, govori o njegovoj neinformiranosti, a usudit ću se reći i o stajalištu spram mogućnosti samostalnog življenja slijepih, ali neću spekulirati s antagonizmima među organizacijama istih, kaže Rudić.

- Taj Centar je koštao otprilike 15 milijuna kuna. Trećinu je dala država, trećinu grad Zagreb, a onu zadnju trećinu Udruge za školovanje pasa vodiča, orijentaciju i mobilnost. Kako je ta Udruge neprofitna nevladina organizacija koja je te novce nabavila kroz puno napisanih projekata, suradnje s inozemnim donatorskim organizacijama i hu-

manitarnim akcijama, onda je besmisleno reći koliko je to rada i truda. Je li to stvarno moguće da takva organizacija tako nešto napravi, zapitat će se netko? Naravno da je, ali slijepi osobe, koje su dio tima i djeluju pri toj organizaciji, znaju što znači biti samostalan. Samostalno svojim radom skupiti 5 milijuna kuna, a uz to školovati pse vodiče, rehabilitacijske i terapijske pse i imati 10 zaposlenih..., je ravno pobjedi, kaže Rudić.

Denis Rudić ističe, kako protiv predsjednika Udruge slijepih Zadar, Marinka Vidaića nema ništa osobno, ali se s nekim njegovim stajalištima, konstatacijama i razmišljanjima ne slaže zbog svog pozitivnog iskustva.

Vanja MIRČETA